

DANIEL BRAGONI
beeldhouwer

Daniël Bragoni

Beeldhouwer

. Biografie van Daniël Bragoni

Schets van een leven
Overzicht van werken en tentoonstellingen
Naar het hart van een kunst-werk
(vertaling van de bespreking door Michel Leitz)
Carrara: of hoe men beeldhouwer wordt.

. Informatie over beelden en tentoonstellingen

Daniël Bragoni in het Hannah-huis
Foto's van 5 beelden in het Hannah-huis

Kercal et le symposium de sculptures monumentales sur pierre (2004)
Nata nel mare : geboren uit de zee (tekst)
Nata nel mare (foto en beschrijving)

Persephone (foto en beschrijving)

Morphologie II (foto van beeld in Peking)

Ondulations cadencées (Museum van de Iguanodon, Bernissart, 2006)
Sporen van bestaan
(tekst bij de tentoonstelling in het Museum van de Iguanodon, Bernissart, 2006)

. Persteksten

“Anthropologie” door Nathalie Becker
“Le marbre, une conscience épanouie” door Brigitte Pétré
“Le Symposium International de sculpture en Chine”
“Dentro il nord” door Mariano Apa

Dossier samengesteld door:

Leni Creuwels, Hannah VZW, Mechelsesteenweg 361, 3020 Herent

tel.: +32 16 23 85 74

e-mail: hannah@hannah.be

web: www.hannah.be

De elektronische versie (PDF formaat) van dit dossier kan in hoge- en medium-resolutie gedownload worden via: <http://www.hannah.be/bragoni/info.htm>

Daniel Bragoni, een biografie

Daniël Bragoni werd geboren in 1966.

Na zijn middelbare school ging hij kunst studeren.. Carrara betekende voor hem niet alleen een diploma van een gerenommeerde academie maar, meer dan dat, was het een confrontatie met artiesten in hun ateliers en met steenhouwers in de groeven. Hij leerde er het plaatselijke marmer bewerken en al reizend maakte hij kennis met het culturele erfgoed van Italië. In Firenze werd hij getroffen door de werken van de Italiaanse Renaissance en van de neogotiek. De werken van de grote Italiaanse meesters werden referentiepunten in zijn latere ontwikkeling.

Reeds tijdens zijn studies nam hij deel aan groepstentoonstellingen in Italië en Luxemburg. Zijn eerste individuele tentoonstelling werd georganiseerd in Avezzano in 1995. Carrara was intussen zijn thuisbasis geworden waar hij een atelier had en andere kunstenaars ontmoette. Belangrijk voor hem was zijn deelname aan grote internationale symposia. Werken temidden van andere kunstenaars en geconfronteerd met een geïnteresseerd publiek betekende een uitdaging voor zijn creativiteit en zijn productiviteit.

Van zijn reizen bracht hij inspiratie en contacten mee. Eerst naar India en dan naar Japan dankzij een beurs van het Japan Fellowship Program. Die reis bracht hem in contact met Kakuzo Tatehata. Uit de dialoog met deze grootmeester van de beeldhouwkunst leerde Daniël Bragoni het belang van een concept vooraleer aan het concrete werk te beginnen.

In Beijing werd hij in 2002 bekroond met een eerste prijs voor zijn werk "Morphologie II" in wit chinees marmer. Dat symposium met 200 deelnemers betekende een internationale doorbraak. Het werk werd door de stad Beijing aangekocht voor het Olympisch park.

Dichter bij huis staan er monumentale beelden van hem ondermeer in het Duitse Eifelgebied (Nimstal), in het park van Deinze en op een kruispunt in Dudelange in Luxemburg. Ook op de IJzerenberg in Herent zijn van hem een aantal grote werken aanwezig tijdens de tentoonstelling in mei 2006.

[homepage](#)[opere](#)[recensioni](#)[contatti](#)

daniel
BRAGONI
scultore

Daniele Bragoni, scultore italiano nato nel 1966
1990 Diplomato in scultura presso l'Accademia di Belle Arti di Carrara Italia

Mostre collettive (selezione):

1987	XIII Premio di Arti Plastiche e Figurative	Palazzo Reale Monza (Milano)	Italia
1988	Quinquennale di Esch sur Alzette	Teatro Municipale di Esch	Lussemburgo
1988	Tra Fiume e Mare	Ameglia (La Spezia)	Italia
1988	Pro Loco Ortonovo	Ortonovo (La Spezia)	Italia
1989	Expo Art	Bari	Italia
1990	Concettualità e Astrazione	Castello di Celano (L'Aquila)	Italia
1993	Prima Biennale Internazionale di Scultura	Lussemburgo Città e Nizza	Lussemburgo Francia
1995	Atelieregemeinschaft	Francoforte	Germania
1996	Altre Luci	San Cistino Valdarno (Firenze)	Italia
1998	Arte Europa	Reggio Emilia	Italia
1999	Prova d'Autore	Volterra Palazzo dei Priori (Pisa)	Italia
2000	Arte in Beaufort	Castello di Beaufort	Lussemburgo
2001	Art'é Forte	Forte dei Marmi (Lucca)	Italia
2001	Galleria d'Arte Declic	Limpersberg	Lussemburgo
2001	Small Stone Sculpture	Plaza Gallery Tokyo	Giappone
2002	Camino d'Artista	Esch sur Alzette	Lussemburgo
2002	7 Sculture, 7 Scultori, 7 Comuni	St. Ghislain	Belgio
2003	Een Leiedorp vol Beelden	Castello di Deinze (Gent)	Belgio
2003	Guilin Yuzi Paradise	Guilin	Cina
2003	Art Expo	Barcellona	Spagna
2004	Art Karlsruhe	Karlsruhe	Germania

Mostre Personali (selezione)

1991	Galleria Il Caso	Avezzano (L'Aquila)	Italia
1993	Galleria Dominique Lang	Dudelange	Lussemburgo
1996	Galleria Dominique Lang	Dudelange	Lussemburgo
1998	Galleria Dominique Lang	Dudelange	Lussemburgo
1999	Galleria Dielman	Essen	Germania
2000	Teatro Municipale di Esch	Esch sur Alzette	Lussemburgo
2001	Galleria Declic	Limpersberg	Lussemburgo
2001	Credito Lyonesse	Strassen	Lussemburgo
2002	Teatro Municipale di Esch	Esch sur Alzette	Lussemburgo
2003	Galleria Maria di Villalba	Barcellona	Spagna

Collezioni Pubbliche

Ministero dell'Istruzione Pubblica	Roma	Italia
Tivoli	Roma	Italia
Città di Fanano Parco Pubblico	Fanano (Modena)	Italia
Lussemburgo Città (Parco di Merl)	Lussemburgo CittàS	Lussemburgo

Comune di Dudelange	Dudelange	Lussemburgo
Comune di Civita d'Antino	Civita d'Antino (L'Aquila)	Italia
Comune di Pescocostanzo	Pescocostanzo (L'Aquila)	Italia
Os	Bergen	Norvegia
Mutatis	Comune di Erpeldange	Lussemburgo
Morfologia II	Parco Olimpico Pechino	Cina
Scissione	Guilin Yuzi Paradise Guilin	Cina
Morfologia	Gand	Belgio

Premi

- 1997 Primo Artista a ricevere nel Gran Ducato di Lussemburgo la " Japan Fondation Fellowship Program" Soggiorno in Giappone e incontro con lo Scultore e Maestro Kakuzo Tatheata
- 2002 Primo premio d'eccellenza al "China International City Exhibition and Symposium of Beijing"

Simposi

1993	Scolpire il Travertino	Tivoli (Roma)	Italia
1994	Simposio Internazionale di Scultura	Fanano (Roma)	Italia
1995	Simposio Internazionale di Lussemburgo	Lussemburgo Città	Lussemburgo
1996	Simposio di Civitella Roveto	Civita D'Antino (L'Aquila)	Italia
1999	Simposio di Os	Os	Norvegia
2002	China International City Exhibition and Symposium	Pechino	Germania
2003	Bildhauersymposium von Bitburg	Bitburg	Germania
2004	Symposium Internationale de Comblain	Liegi	Belgio

Cataloghi

1991	Dentro il Nord	a cura di Mariano Apa
1997	Sculture	
2000	Le Forme del Pensiero	
2001	Concetti	a cura di Chantal de Jaeger

Naar het hart van een kunst-werk

“Wer immer strebend sich bemüht, den können wir erlösen“

Goethe spreekt met deze zin zijn personage aan in „Faust“.

Wie zoekt, zal uiteindelijk vinden.

Dit idee van het zoeken naar waarheid, naar een ideaal, naar zingeving, is eigen aan elk levens-werk. Het kan gaan om een mensenleven, een “te leven leven” zoals in Faust maar ook over het werk van een kunstenaar.

Kijkend naar een kunstwerk merken we dat er een innige relatie bestaat tussen de kunstenaar en zijn oeuvre. Die kunstenaar is niet, maar wordt al scheppend. Hij evolueert voortdurend en dat, zoals bij Faust, naar een nog ongekende bestemming.

In het werk van Daniël Bragoni vinden we die idee van zoeken en evolutie terug. Zijn sculpturen tonen een wisselende dominantie van natuur en rede. Soms domineert de materie de kunstenaar, dan weer domineert de kunstenaar de materie.

Zijn kunst is de weergave van een voortdurend samenspel van het intellectuele overwicht van de kunstenaar en van de kracht van de materie die niet volledig te beheersen is. De kunstenaar tracht met zijn ambacht de natuurkrachten blijvend vorm te geven, maar besft dat er aan de wetten van de natuur geen ontkomen is.

De ronde vormen, geometrisch en glad, kunnen de indruk wekken dat de kunstenaar er in geslaagd is om het ideaal te bereiken, dat hij de natuur domineert door zijn menselijke “ratio”. Maar de natuur laat zich niet totaal domineren. De zuiverheid van de vorm wordt voortdurend gebroken door de brute en weerbare materie.

In werkelijkheid is de schoonheid van het werk van Daniël Bragoni te danken aan de materialisering van de onverzettelijke menselijke wil. Hoe perfect hij ook vorm geeft aan de steen, de mens slaagt er niet in om de natuur te domineren. Ook Daniël Bragoni niet. Maar elk werk blijft een zoeken naar evenwicht tussen de kracht van het menselijke kunnen en de macht van de natuur. Dat onevenwicht, balancerend tussen uitdaging en aanvaarding, leidt tot een bijna perfecte schoonheid.

De essentie van de kunst van Daniël Bragoni situeert zich in de zoektocht, de *queeste* naar volmaaktheid.

En het zoeken is belangrijker dan het resultaat. Niet volmaakt zoals de dood, maar kwetsbaar zoals het leven. “In der Beschränkung zeigt sich der Meister”. Zolang de kunstenaar werkt, streeft hij naar het volmaakte. Door zijn aanvaarding van beperkingen, van een einde slaagt hij erin een kunstwerk te scheppen.

Werken

- Het atelier van de kunstenaar in Carrara
- Gebroken schild (grijze marmer)
- Dos Ridge
- Eaux Tranches , Waterscheiding (grijze marmer)

(Uit Michel Leitz, “Les formes de la Pensée - D. Bragoni”, éd. Associazione Culturale “Prova d’Autore”, sd.)

Carrara

Pourquoi cet homme voulait il réaliser ses rêves?

La vie lui était donnée et il fallait la consommer. Dans un monde de consommation il aurait du être satisfait mais une vie ne se consomme pas, tout est impalpable, les sentiments ont la forme qu'on leur donne.

Alors il partit à la recherche des formes qui lui correspondraient. Il croyait à chaque instant l'avoir trouvée mais elle s'évanouissait chaque fois qu'il la touchait. Une forme impalpable dans un monde de formes et de couleurs, un monde de joies et de pleurs.

Alors il demanda au monde où pourrait il trouver la forme qui lui correspondrait?

On lui indiquait des chemins, des chemins qu'il ne trouvait pas, des chemins qui se croisaient, s'entremêlaient, se perdaient dans des horizons lointains. Il les suivait, il se perdait dans des espaces imaginaires où la montagne croisait la mer, où il n'y avait ni ciel ni terre.

Alors dans sa recherche, dans ses espaces, dans ses chemins il se demanda à quoi ressemblait ce qu'il cherchait!
Pourquoi ne le trouvait il pas?
Où se cachait ce rêve qu'il ne pouvait imaginer?

Il s'arrêta au bord de sa vie dans un endroit où la montagne parle à la mer. Dans un espace où la vie a la musique qu'on lui donne, où chaque instant le rythme de la vie recommence, où il n'y a ni début ni fin.

C'est à cet endroit qu'au creux de ses mains il vit apparaître des formes, une multitude de formes et de couleurs. Prenant ces formes à pleines mains, il comprit qu'à cet instant il réalisait son rêve. Il découvrit mille chemins, mille rêves à cet endroit où la montagne regarde la mer où la forme parle à la vie.

Pourquoi cet homme voulait il réaliser ses rêves?
Pour être heureux tout simplement dans cette vie qu'il aime tant!

(texte: Chantal De Jaeger)

Carrara

Waarom wilde die man zijn dromen waar maken?

Het leven was hem gegeven en het moest geleefd worden. In een wereld van produceren en consumeren zou dat voldoende zijn: leven en laten leven, zich laten meedrijven op de stroom.

Maar het leven was meer dan drijfhout. Meedrijven volstond niet voor hem. Hij wilde zijn droom een eigen vorm geven.

Toen vertrok hij op zoek naar vormen die perfect zouden meedelen wat hij voelde. Elke keer dat hij dacht de perfecte vorm gevonden te hebben verdween ze echter als hij ze aan raakte. Hij zocht vergeefs naar de volmaakte vorm in een wereld van zoveel vormen en kleuren, een wereld van zoveel vreugde en pijn.

Toen vroeg hij aan de wereld waar hij de vorm kon vinden die bij zijn dromen paste.

Men noemde hem wegen, wegen die hij niet vond, die zich kruisten, zich vermengden en zich verloren in verre horizonten. Hij volgde de wegen, verloor zich in verbeelde ruimten waar de zee en het land zich vermengden en waar hemel en aarde elkaar ontmoetten.

Hij vroeg zich af wat hij eigenlijk zocht, op wat leek de vorm die hem telkens weer ontsnapte?

En waarom vond hij haar niet? Waarom hield de droom zich verborgen?

Hij hield stil aan de kant van het leven waar de berg spreekt met de zee. Op een plek waar de zee het leven elk ogenblik laat herbeginnen. Zonder begin en zonder einde.

Daar voelde hij in zijn handen de vormen die hij zocht, een massa vormen en kleuren. Toen hij die vormen aftastte, wist hij dat dit zijn droom was. Hij ontdekte duizend wegen en duizend vormen daar waar de bergen de zee aankijken en waar de vorm leven wordt.

Waarom wilde die man zijn droom waar maken?

Simpelweg om gelukkig te zijn in dit leven. dat hij zo graag leefde.

Chantal De Jaeger

Bragoni in het Hannah-huis

Van 30 april tot 5 juni 2006

In het Hannah-huis worden er tijdens de tentoonstelling 15 middelgrote en kleinere beelden getoond die een goed overzicht bieden van de laatste evolutie van Bragoni.

Er zijn een reeks werken waarin de “Bragoni breuk “zeer duidelijk aanwezig is. Een perfect beeld in witte of zwarte marmer of in travertijn uit Iran. wordt gekleefd zodat de brute binnenkant weer zichtbaar wordt. De breuk is een metafoor voor binnen en buiten, natuur en cultuur. Elk stuk beeld roept de ontbrekende stukken op en maakt de relatie zichtbaar, ook als de stukken in een andere positie geplaatst worden.

De jongste werken zijn zeer contradictorisch. Van vorm lijken ze op geen bekende beelden. Dat schept afstand want er is de natuurlijke neiging tot be-grijpen, vat krijgen op inhoud en vorm van de beelden die aan ons verschijnen. Daarvoor moeten nieuwe elementen een plaats kunnen krijgen in bestaande bewustzijnsinhouden. Maar de gelijkenis met bestaande vormen is zeer fragmentair.

Toch raken bezoekers de beelden aan; opnieuw en opnieuw. Is hier sprake van een verwantschap met oervormen die verder teruggaat dan ons bewust weten? Of werkt hier de tastzin als een primaire vorm van herkenning?

De zeer uitgepuurde vorm doet denken aan de baan van een pijl die afgeschoten wordt vanuit een boog. Vanuit een steentijd naar de toekomst. Het golvende van vroegere beelden heeft plaats gemaakt voor perfecte parabolen en het grondvlak is een punt geworden dat meer beweging dan rust voorstelt.

Bragoni maakt geen gemakkelijk werk. Van de toeschouwer wordt een ernstige inspanning gevraagd want deze lege beelden moeten met betekenis gevuld worden.

Maar de beelden zelf zijn van een pure schoonheid die een klassieke uitstraling heeft.

De kunstenaar slaagt er in om vorm te geven aan de dialoog tussen het materiaal dat reeds een beeld insluit en de eigen zoektocht om vorm en concept te laten samenvallen. Materie en concept vormen samen het beeld.

Tekst: Leni Creuwels

Hannah vzw. Mechelsesteenweg 361, 3020 Herent
tel.: 016/238574 email: hannah@hannah.be website: www.hannah.be

Sviluppo Architettonico

Beelden van Daniël Bragoni in het Hannah-huis

Kercal et le symposium de sculptures monumentales sur pierre

Bragoni Daniel

Pour présenter l'œuvre de Daniel BRAGONI il s'avère nécessaire de remonter dans le temps pour traverser les périodes comme lui-même le fait afin de nous emmener dans ce que finalement nous considérerons le "Futur".

Sa sculpture est bien plus qu'un objet "déposé", elle est une histoire qui nous traduit sa vie, ses racines et ses liens, qu'il crée ou met en juxtaposition entre l'Italie et le Luxembourg sans oublier des réflexions, des prises de consciences nées de nombreux voyages dont un des plus importants fut celui du Japon en 1997.

Mais revenons au point de départ "Carrara" où il réalise ses études d'Art universitaires. C'est cet endroit même que Daniel Bragoni va prendre son élan. Etant dans le "berceau de l'Art" il va s'exercer dans diverses disciplines telle que la peinture et la sculpture. On peut dire de cet artiste qu'il est pluridisciplinaire.

C'est après quelques années qu'il décide de devenir essentiellement sculpteur. Son œuvre dans un premier temps est faite d'argile ou de bronze mais très rapidement les immenses montagnes de marbre de Carrara vont lui donner sa matière, "le marbre".

A ses débuts, c'est la forme principalement qui va l'interpeller, la forme de l'histoire (La renaissance) dont il retiendra la force qu'elle dégage et qu'il inscrit dans son propre jeu formel. Petit à petit le concept se révèle dans ses sculptures et elles deviennent éléments transmetteurs de sa philosophie. Naissent alors des formes nouvelles dont "les cassures" en dialogue avec "les mouvements" vont révéler le style "BRAGONI".

C'est en effet par ces aspects que se reconnaît instantanément sa sculpture. Inimitable, elles le sont par la force et l'émotion qui s'en dégage.

C'est en citant "la renaissance" que se définit le passé, socle de la pensée de Daniel Bragoni.

Le présent il nous le fait vivre au regard de chaque sculpture qu'il crée. Le futur il est déjà en train de le réaliser mentalement et physiquement en nous proposant ses dernières créations où l'art monumental nous transporte vers la dimension architecturale.

Citons les différentes sculptures monumentales installées en Europe et en Asie. La dernière à Pékin où il a reçu le prix d'excellence en sculpture pour une œuvre qui est installée définitivement dans le parc olympique de la ville.

Regarder sa sculpture c'est entrer dans un espace de matière où se découvre la pensée d'un homme dont la sensibilité ajoute la connaissance et lui donne la possibilité de nous transmettre une conscience de la vie.

Chantal De Jaeger
Analyste d'Art

**Son oeuvre en 2004 au symposium de
Comblain-au-Pont**

Nata nel mare

Geboren in de zee

Woorden bij een beeldhouwwerk van Daniël Bragoni

Een vorm die rust op een vlak om toe te laten dat het leven verder gaat.
Grenzeloos in tijd en beweging, een beeld dat er is, vloeiend in de golven.
In het binnenste is er leven, vastgehaakt in het centrum.
Een ruimte gevuld met kracht, emoties, beweging en trilling.
Heel de geschiedenis is er in geborgen: een streling, een herinnering, een vraag.
Men tast naar het beeld en men herinnert zich dat het leven ergens begon, lang geleden.
Zonder alles te weten, ervaart men dat het leven er is.
Het leven roept, het antwoord komt.
Een vorm waarvan men de naam niet kent, maar die deel uitmaakt van ons leven, alle leven.
Het binnenste van de schelp bevat het geheim van de vorm. Daar heeft de kunstenaar het beeld geraakt om er ziel aan te geven: sober maar met een kracht om te worden.

Daniël Bragoni geeft zijn beeld een motto mee: ga waar het leven je brengt.

En leef.

Tekst: Chantal de Jaeger, vertaling: Leni Creuwels

*Meer beelden van Daniël Bragoni kan U zien op de tentoonstelling “ Deelzaam”,
Van 30 april tot en met 5 juni in het Hannah-huis,
Mechelsesteenweg 361, 3020 Herent (aan de Leuvense kant van Herent station)
Voor info: Leni Creuwels tel.016-238574, leni.creuwels@pobox.com, www.hannah.be*

Nata nel mare

Nata nel mare

Een schelp van de zee

bij een beeldhouwwerk van Daniël Bragoni

Er was eens zee en ze was overal. De wereld was nog jong, pas begonnen aan een reis door de tijd. Maar de zee was al oerzee. Alles wat er was, was daar of zou er uit worden.

In de zee begon het leven, klein eencellig, eenvoudig. Het kreeg vorm, veel vormen.

Het werd een verhaal van plankton, poliepen en paling. Van kokkels, mossels en schelpen.

Schelpen werden schilden om leven te laten groeien: harde bolsters rond een zachte kern.

Eenvoudig leven werd meervoudig, ingewikkeld. Bibliotheken vol species, soorten, geslachten. Het leven werd mens: een soort die naar de anderen kijkt en in de spiegel ziet.

Van waar kom ik en waar ga ik naartoe?

Er zijn geen zekerheden, alleen vermoedens. En geloof, hoop en hopelijk liefde. En daar moeten we het mee doen. Elk van ons, elk anders, een leven lang.

De schelp is er om aan te raken. Ze is beschutting en laat de oorsprong vermoeden. Ze is baarmoeder en foetus, is leven en laten leven.

De schelp van Daniël Bragoni is de schelp van ons allemaal. Het is de plek waarin wij ontstaan, groeien en rusten. Waarin we mogen zijn. Tot we weer zee en aarde worden, eindeloos opnieuw, nooit vergeefs.

Tekst: Leni Creuwels

Geschreven bij de tijdelijke standplaats van La Nata bij het Woon- en Zorgcentrum Betlehem in Herent.

EXPOSITION
DU 17 JUIN AU 6 AOUT 2006

DANIEL BRAGONI

BACHTE MARIA LEERNE
(DEINZE)

PROMENADE DANS LA COMMUNE DE
BACHTE MARIA LEERNE

JARDIN DU CHATEAU OOIDONK
HET MOLENHUIS (PETITES SCULPTURES)
EGLISE DE MARIA LEERNE (ART RELIGIEUX)

De geschiedenis van Persephone

Op een dag besloot Hades een vrouw te nemen. Vanuit zijn onderaardse koninkrijk observeerde hij alle mooie godinnen en nimfen. Geen enkele was zo mooi als Persephone, de dochter van Zeus en Demeter. Hades ontvoerde haar naar zijn ondergrondse woonplaats. Toen Demeter bij haar dochter langskwam, vertelde men haar dat ze ontvoerd was. De moeder dacht gek te worden van verdriet en ze dwaalde door het land, altijd maar vragend waar haar dochter was.

Helios, de zon, vertelde haar dat de god Hades haar dochter ontvoerde.

Demeter besloot dan dat er geen plant meer zou groeien totdat ze haar dochter terug had. Zeus organiseerde dan een verzoeningsbijeenkomst tussen Hades en Demeter. Maar Hades stelde dat Persephone al gegeten had van het voedsel van de hel. Ze kon hem dus onmogelijk verlaten. Uiteindelijk nam Zeus een besluit: Persephone zou zes maanden onder de aarde blijven maar zes maanden per jaar keerde zij terug naar haar moeder.

Demeter en Persephone zijn samen in de lente en de zomer. Dan groeit en bloeit alles. Maar in de maanden dat Persephone onder de aarde leeft, treurt Demeter. In haar verdriet verwaarloost zij haar taak van beschermster van de oogst en de aarde verdort.

Persephone: een mythe krijgt vorm.

Het werk dat door Daniël Bragoni Persephone genoemd wordt, staat zwart, glanzend en fier op zijn sokkel. Het lijkt bewust van de rol die het speelt en de boodschap die het brengt.

Terwijl het naar de hemel wijst, blijft ook band met de aarde zeer duidelijk.

De naam gaat terug tot de Griekse mythologie maar het marmeren beeld is op zich een bevestiging van de band tussen hemel en aarde. Vorm, idee en leven zijn verweven tot een schepping die meer is dan materie, maar die vooral drager wordt van betekenis.

Het marmer verbleef in de aarde tot Daniël Bragoni het liet uitgraven. Er was dus al een vorm van bestaan die voorafging aan het beeldhouwwerk. De schoonheid van de materie wachtte alleen om ten volle ontdekt te worden. Eenmaal verlost uit de schoot van moeder aarde, kon de kunstenaar beginnen met de vormgeving van een beeld. Het was het marmer zelf dat, door zijn structuur, de weg wees naar een vorm.

De vormen van het beeld hebben een eigen ritme en hoe aibaar het beeld ook schijnt, de golvingen en plooiën zijn van een unieke vreemdheid waardoor het beeld een eigen autonomie verwerft. Het leven is tastbaar aanwezig in de golvingen van het werk. Maar de dood, die alles vervaagt, verschuilt zich in de vage en vluchtige contouren.

De kunstenaar geeft het marmer een maximum aan glans en even is het voor ons een spiegel voor het eigen bestaan. Eens uit de schaduw gehaald, vangt dit glanzende beeld het zonnelicht.

Door Persephone vorm te geven in dit marmer heeft Daniël Bragoni de godin een waardige en blijvende aanwezigheid op aarde gegeven.

Persephone

Beeldhouwwerk van Daniël Bragoni

Belgisch marmer

Afmetingen: 220x120x30 cm

werkjaar: 2004

www.danielbragoni.com

..

Morphologie II
(Symposium 2002 Peking – standplaats: Olympisch Park Peking)

Ondulations cadencées (Bernissart)

Beelden Van Daniël Bragoni in het Museum van de Iguanodon in Bernissart

Sporen van bestaan

De tentoonstelling van de beeldhouwwerken van Daniël Bragoni in het Museum van de Iguanodon in Bernissart is geen toeval. Zowel de fossielencollectie als de eigentijdse beelden verwijzen naar sporen van bestaan in de tijd.

In het museum laten fossielen ons sporen zien van een voltooid verleden tijd. Bragoni toont een nog verder verleden door gebruik te maken van steen als materiaal voor zijn beelden.

Zijn beelden zijn eigentijds, abstract van vorm. Maar ze vonden hun inspiratie in de Italiaanse Renaissance waar de kunstenaar een grote bewondering voor heeft. Elk werk herinnert aan de vormen en aan de bewegingen van het menselijke lichaam. Bragoni kapt en polijst een geschiedenis van het menselijke bestaan.

Hoe verfijnd en vloeiend ze ook zijn, toch tonen alle beelden ergens nog een stuk brute steen. Een herinnering aan de tijd dat er al steen was, maar nog geen mens die de aarde en de steen bewerkte.

Dat geloof in de aarde en in haar geschiedenis verbindt de fossielen van Bernissart met de beelden van Bragoni.

Als sporen van bestaan worden het schakels in de tijd.

Chantal De Jaeger, kunstanaliste
vertaling: Leni Creuwels

website: <http://www.bernissart.be/musee/>

«Anthropologie»

Une sculpture de Daniel Bragoni au Hilton à Luxembourg

Un changement d'état civil est souvent un événement que l'on célèbre avec faste. Ainsi, à l'occasion du rachat de l'hôtel Intercontinental par le groupe Hilton, une sculpture, véritable envolée verticale et ondulante de Daniel Bragoni, a été installée dans un jardin sis devant l'établissement.

L'artiste, né en 1966 à Esch-sur-Alzette, partage son existence entre sa ville natale et l'Italie. Jouissant d'une certaine notoriété sur la scène artistique, due à son talent et à son amour de la matière, Daniel Bragoni a participé à de nombreuses expositions personnelles et collectives au Grand-Duché et à l'étranger.

L'oeuvre exposée, réalisée en marbre de Carrare, ville où Bragoni a eu la révélation presque mystico-philosophique de son art, présente la dualité traditionnelle qui caractérise son travail. C'est à dire, les formes douces, lisses et polies opposées aux traces presque violentes laissées par l'outil dans la matière.

Comme une vague de vie se déployant sur près de 2 mètres de haut, «Anthropologie» apporte un éclat supplémentaire au luxueux cinq étoiles luxembourgeois.

Nathalie Becker

(Photo: Anouk Antony)

Sculpteurs de notre temps: Daniel Bragoni

Le marbre, une conscience épanouie

Sculpteurs de notre temps

Tout l'été, Le Jeudi vous emmène à la rencontre d'un sculpteur participant au Chemin des Artistes de la Ville d'Esch-sur-Alzette. Le choix, arbitraire, d'éclairer le travail d'un sculpteur (neuf au total) plutôt qu'un autre s'est imposé par la résonance, l'exigence et la part de mystère que dégage son univers.

Avec Daniel Bragoni, le marbre, souvent relégué au statut de matériau témoin d'une tradition classique, retrouve un souffle joviassif (celui du tumulte et de la cogitation), alliant rigueur et imagination.

Biographie

Italien d'origine, d'esprit et de culture, Daniel Bragoni, né à Esch-sur-Alzette, a pris en 1985 la route pour Carrare, berceau du marbre, où il a fréquenté la section de sculpture de l'Académie des Beaux-Arts.

Après ses études, Carrare demeure la ville de ses affinités, «le socle de sa pensée». Daniel Bragoni y installe son atelier. L'artiste a définitivement adopté «le marbre qui, singulièrement, est le matériau de la sculpture».

A ses débuts donc, c'est la forme qui interpelle essentiellement Daniel Bragoni. Il lui donne un caractère narratif et pique ses contes de quelques anecdotes, par le biais d'embrications en fer, en bronze ou en bois (Don Quichotte et La Machine du temps, 1995). Il tire aussi son inspiration du monde du silence (La Baleine blanche, 1995, Bouclier marin et La Forme sur l'eau, 1997) et de ses séjours à l'étranger, particulièrement au Japon.

Lauréat de la «Japan Foundation Fellowship Program», Daniel Bragoni bénéficie d'un stage de deux mois auprès du maître Kakuza Tatehata. Ce séjour va constituer une

projection, il est aussi sérieusement question, pour Daniel Bragoni, de réalisations concrètes. L'école italienne, toute de courbes et de lignes maîtrisées, cherche à (re)tracer la figure humaine, fait glisser le créateur (et le spectateur) dans le temps.

Cette plongée dans un bain culturel, puisant quasi archéologique d'affirmer, d'assumer une continuité plastique, Daniel Bragoni la ressent profondément.

Dès lors, par le dessin, il «cherche le chemin qui va révéler la forme», le dialogue se noue entre les mouvements exprimés dans ses croquis et la conception formelle imaginée dans le marbre. De Carrare à Florence et de Florence à Carrare, le voyage sera introspectif. L'apprentissage et la connaissance de la Renaissance et des grands maîtres italiens de la sculpture néo-gothique stimulent son travail, favorisent son engagement (le mot n'est pas exagéré).

FORCES EN CRÉATION

En 1990, fraîchement diplômé, Daniel Bragoni a déjà derrière lui quelques participations à des expositions collectives, principalement en Italie mais également au «Salon des Jeunes» du Théâtre des Capucins à Luxembourg (1989), où il obtient un prix d'encouragement, ainsi qu'à la «Quinquennale» d'Esch-sur-Alzette (1988).

Après ses études, Carrare demeure la ville de ses affinités, «le socle de sa pensée». Daniel Bragoni y installe son atelier. L'artiste a définitivement adopté «le marbre qui, singulièrement, est le matériau de la sculpture».

A ses débuts donc, c'est la forme qui interpelle essentiellement Daniel Bragoni. Il lui donne un caractère narratif et pique ses contes de quelques anecdotes, par le biais d'embrications en fer, en bronze ou en bois (Don Quichotte et La Machine du temps, 1995). Il tire aussi son inspiration du monde du silence (La Baleine blanche, 1995, Bouclier marin et La Forme sur l'eau, 1997) et de ses séjours à l'étranger, particulièrement au Japon.

Lauréat de la «Japan Foundation Fellowship Program», Daniel Bragoni bénéficie d'un stage de deux mois auprès du maître Kakuza Tatehata. Ce séjour va constituer une

étape marquante, et dans la conception de l'œuvre et dans l'ouverture à «être sculpteur».

L'œuvre, conçue et identifiée par des surfaces et des plans expressifs, des formes tendues, fortes et indépendantes ne devra aucunement faire appel au superficiel, tandis que le sculpteur, au-delà de tout schéma romantique, devra affronter son ouvrage en restant «froid» et distancé, afin de permettre à l'œuvre de prendre forme chemin faisant, comme s'il s'agissait de l'exploration d'un univers toujours plus vaste. En clair, inspiration et pensée deviennent ses maîtres-mots. «Chaque sculpture s'obtient avec la pensée, elle naît d'une énergie qui donne son sens au rôle de créateur».

Daniel Bragoni se met alors à retravailler (brièvement) le bois, omniprésent au Japon, et tague la tradition (Le Temple et la forêt, Le Sabre).

LES FORMES DE LA PENSÉE

Retour au marbre (travertin jaune de Sienna, marbre noir de Belgique, rouge de Perse ou «Bardiglio» gris, la couleur a un rôle à jouer) et à ses reliefs, ses aspérités, «Continuum» bien plus que rupture.

En superposant les surfaces, Daniel Bragoni alterne ou met en relation les formes lisses, brillantes, ondulées et les reliefs tranchés, rugueux, écorchés (Éléphant marin et Vol, 1999). Une partie laisse voir le marbre à l'état brut (on aurait envie de dire «brutalisé»), tandis que l'autre, polie, caressée, reposante, se serait laissée apprivoiser.

Face à ces œuvres «horizontales» se dressent des formes qui se dévoilent en élévation (Le Spartiate et Mutation, 1999). L'opposition, la dualité y sont bien présentes tandis que l'énergie dégagee semble plus violente, la figuration plus anthropomorphe, telle une colonne vertébrale de la matière, «une constante recherche entre le monde spirituel, celui de la géométrie et de l'abstraction, et le monde organique, celui des sens et de la matérialité».

Le temps fait son œuvre, l'œuvre mûrit. Richesse formelle et profondeur méditative se combinent avec bonheur dans les créations de Daniel Bragoni pour qui «un

collier qui est pensé et réalisé par un sculpteur cesse d'être un collier pour devenir une compréhension de plans».

CADENCE OU DÉMEMBRÉMENT?

L'interaction entre le volume et l'espace, la dureté et la sensibilité, la réalité et la fiction, se ressentent avec une particulière acuité dans les derniers travaux du sculpteur. Ses «dominos» (ni fragments, ni déstructurations) évoquent des variations architecturales (Ondulation cadencée, Ondulation sensuelle et Fenêtre évolutive, 2001), se déploient tel un mobile, une structure originelle dont les caissons sont des ouvertures, les brisures des révélations. Telles des ondes sensuelles, les séparations sont le résultat de vibrations.

C'est le rythme du geste et non la force qui vient «casser», «finer», la pièce. De la force mentale, il en faut pour, en fin de parcours, alors que l'on a patiemment imaginé, modelé, poli (à la main) un bloc, terminer l'œuvre en disloquant le marbre, en faisant apparaître sa vérité.

Et celle du sculpteur. Pour Daniel Bragoni, «une belle sculpture est comme une petite architecture et une belle architecture est comme une grande sculpture».

Il l'a prouvé avec l'intégration de Mutatis dans le paysage d'Erpeldange, une œuvre érigée en décembre dernier à l'occasion des 150 ans de la commune. Pleine de symboles, elle se définit, dans la forme et dans l'idée, par l'union.

Le marbre est devenu témoin de la mémoire tout autant que de l'imagination.

REPÈRES

1966: naissance à Esch-sur-Alzette.

1990: diplômé de l'Académie des Beaux-Arts de Carrare.

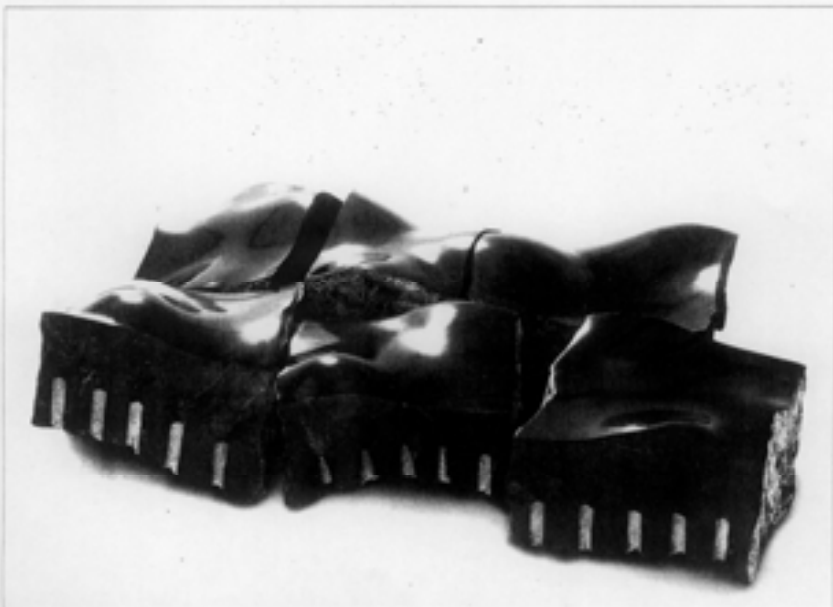
1991: cofondateur de la Biennale de sculpture de Luxembourg.

1997: lauréat de premier au Grand-Duché) de la prestigieuse «Japan Foundation Fellowship Program», ce qui lui vaut un stage au Japon avec le sculpteur Kakuza Tatehata.

2002: réalisation et installation d'une sculpture monumentale à Erpeldange à l'occasion des 150 ans de la commune.

D'août à septembre: participation à un Symposium de sculpture en Chine.

24 septembre: vernissage de son exposition personnelle au Théâtre municipal d'Esch-sur-Alzette.

Ondulations sensuelles. «faire de l'art, c'est comprendre le monde et non vouloir le refaire, c'est chercher la plénitude, transformer son existence»

Symposium international de sculpture en Chine

Le sculpteur Daniel Bragoni exposé à Pékin

Le sculpteur du marbre Daniel Bragoni n'arrête pas de nous étonner par ses actions artistiques de plus en plus fréquentes.

Il y a peu de temps, une de ses sculptures monumentales a été inaugurée à Erpeldange; en même temps nous le voyions représenté par trois sculptures dans l'exposition de Esch-sur-Alzette («Chemin des artistes») organisée par le syndicat d'initiative d'Esch. Maintenant, c'est au pays du soleil levant, c'est-à-dire en Chine, qu'il réalise une sculpture.

C'est suite à une sélection officielle que Daniel Bragoni se trouve actuellement en Chine et ce jusqu'au 8 septembre 2002. Il a été contacté par les organisateurs du Symposium, a présenté les catalogues de ses sculptures ainsi qu'une documentation sur la sculpture «Morphologie».

Daniel Bragoni sur le site du symposium de sculpture de Pékin

Photo: C.J.

Bragoni exposé à vie à Pékin

Son acquis artistique a séduit la Chine et cette attirance pour

l'œuvre de Bragoni a été renforcée par la sculpture «Morphologie», à un point tel, que l'œuvre qui trouvera sa place définitive à

Pékin sera intitulée «Morphologie II».

Daniel Bragoni a déjà de par le passé participé à de nombreux symposiums en Europe, mais c'est bien la première fois qu'un tel honneur lui advient en Asie.

Cette œuvre sera placée dans un parc spécialement aménagé pour les œuvres créées lors de ce symposium international, auquel participent en outre 120 artistes du monde entier.

Parmi tous ses sculpteurs, Daniel Bragoni est le seul artiste résidant au Luxembourg; il représente néanmoins son pays d'origine, la bella Italia.

L'exposition «China international city sculpture. Exhibition & Symposium (Beijing 2002)» restera ouverte jusqu'au 8 septembre 2002. ■

Daniel Bragoni et son bloc de marbre qui deviendra «Morphologie II»

italiano

english

français

 daniel
BRAGONI
 scultore

Dentro il nord

di Mariano Apa

In "Gelo" Thomas Bernhard ci fa partecipi attraverso l'invenzione e la pratica di una micidiale e tagliente scrittura, dei bianchi notturni e dei lancinanti ragionamenti sulla soglia della follia, del pittore protagonista, specchio del suo alter ego, il giovane medico che gli si accosta di seguito. Tale condizione esistenziale magistralmente narrata e vissuta dal grande scrittore austriaco, è ripresa per accostamenti naturali da Daniel Bragoni. Bragoni ci presenta, masse di gesso freddate nel piombo, nel rame, nel cemento, nella terracotta, nella impalcatura di un minerale levigato dal vento di una tempesta sentimentale; ci presenta una sciabolata di pittura dentro il vortice romantico della tempesta cromatica.

Il suo essere del Nord Europa - del Lussemburgo - non si capisce quanto influenzi e decida - come si confermerebbe assecondando la "condizione" del così detto "Genius loci", e si relazionerebbe, così, antropologicamente e come "scuola" la personale biografia e la "località", la storia personale e la geografia del territorio -, che "influenzi" la sua praticata arte. Ma se proprio non in una stretta relazione tra biografia e geografia, certo una "condizione" territoriale sopravvive e va rilevata all'interno dell'opera di Bragoni.

Sarà naturale l'amore per la scultura che lo ha portato a Carrara, a lavorare nei laboratori della Accademia, con l'aiuto e l'amicizia di Pier Giorgio Balocchi e di quanti scultori si ritrova nella fucina del Nicoli, vera "memoria" del "fare" dentro la tradizione della italica scultura. E i freddi venti mattutini della Apuane, gli splendidi accecamenti del Sole sulle scaglie ciclopiche del marmo trasparente - come acqua dura di ghiaccio - in quel di Carrara, hanno a che fare con i freddi del Nord Europa, più che con le dolcezze fiesolane o senesi o urbinate.

La scultura e la pittura di Bragoni è davvero la condizione del Nord: del pensiero esistenzialista kierkegaardiano, della filmografia di Dreyer, della religiosità drammatica di un Bacon o della scultura austera e intrisa di vita pur lacerata dalla "domanda sull'Essere" di Giacometti.

Nella scultura Bragoni scioglie la materia dentro un involucro dalla figura umana, una antropologia dell'ammasso burbero e liquefatto della materia che lo fa accostare alle tendenze esistenzialiste del dopoguerra, con antecedenti che toccano l'esperienza dell'Informale di certa prima scultura barocca e religiosissima di Fontana.

La sua scultura riscuote il senso del "fare" della messa a nudo dell'Essere. La sua scultura non descrive l'uomo, ma cerca di esprimere la "domanda sull'uomo". E tale è la condizione esistenzialista della sua scultura espressa tecnicamente in tale congiunzione materico-informale e risolto ancestrale di certo Barocco filtrato addirittura in esperienze da primo Spazialismo.

Coordinate critiche che impongono a Bragoni la qualificazione della tecnica e la scelta dei materiali, così come nell'uso della pittura le grandi masse di colori su grandi superfici di tela, "disegnano" le figure delle nuvole e delle montagne e dei paesaggi, come estratti dalla iconografia di un Caspar Friedrich, come accecati dal luminismo di un Dahi, dal simbolismo quasi da "esotismo" del nord, di un Otto Runge.

La dinamica "segnico" e "pittorica", non cede ad un pittoricismo che comporterebbe una scaduta ripresa cronistica e fragile del decorativismo naturalistico e descrittivo. La Natura e l'Esistenza, in praticata arte, raffinata dalle esperienze culturali dei decenni seguenti il secondo dopoguerra italiano e europeo.

A disegnare la antropologia di una Europa che vive dentro la colata della materia giacomettiana, che vive dentro le luminosità della pittura vorticoso e infiammata della notte lancinante nei quadri stravolti di una passione e di un sentimento che sono davvero i veri autentici "luoghi" dei suoi paesaggi. Paesaggi dunque di passione, sculture di "domande sulla esistenza".

La giovane arte di Bragoni ha tutto ancora da crescere e da camminare, su queste maturate scelte culturali e esistenziali, che impongono a ciascuno di noi di confrontarsi con quanto i suoi Paesaggi e le sue Figure ci dicono e ci impongono di riconoscere: che questa esistenza si pone nella individualità della domanda sulla esistenza, sul senso e non senso della nostra peregrinazione, tra i corridoi e le stanze di questa casa che è questo mondo.